

Carla Bruni : toute une femme!

Dominique Soetaert

Van topmodel over singer-songwriter tot first lady van Frankrijk: zo zou je in een notendop de carrière van de Italiaans-Franse schone Carla Bruni kunnen omschrijven. Haar meestal ontroerende liefdesliedjes hebben haar nog niet in de eregalerij van het Franse lied gebracht, maar gezien ze bij onze zuiderburen de laatste tijd nog meer over de tong gaat dan de hyperprésident zelf, wilden we u een portret van haar niet onthouden.



Het was de zomer van 2002: een Frans liedje met een weemoedige melodie stond in de hitlijsten. We hoorden wat gitaargetokkel, een hese stem, een licht Italiaans accent en stukgeslagen dromen. Bij een glas rode wijn op een zuiders terras genoten we van *Quelqu'un m'a dit* en waren meteen verkocht. Groot was onze verbazing toen de zwoele zangeres Carla Bruni bleek te heten, die het nummer (en de gelijknamige cd) bovendien haast volledig zelf geschreven had. Op dat moment was Carla Bruni veeleer bekend als een van de mooiste en meest succesvolle fotomodellen van de jaren negentig. Ongeveer twee miljoen verkochte albums later weet de wereld dat Carla Bruni veel meer kan dan mooi zijn.



Dat Carla Gilberta Bruni Tedeschi op een dag in de muziek zou verzeild raken, stond in de sterren geschreven. De tegenwoordig Frans-Italiaanse ziet op 23 december 1968 het levenslicht te Turijn, waar haar stiefvader (een industrieel) regelmatig opera's componeert en haar moeder concertpianiste is. Op de vlucht voor de Rode Brigades verhuist de familie Bruni in 1973 naar Parijs, waar Carla zich met gevoel voor passie op de muziek (piano en gitaar) en de literatuur stort. Op 19-jarige leeftijd schrijft ze zich in voor studies kunst en architectuur te Parijs, maar stopt die wanneer ze een contract krijgt als model bij het bekende Franse agentschap City Models. In geen tijd groeit ze uit tot een van de bekendste topmodellen met een geschat jaarinkomen van 7,5 miljoen dollar. Niet dat ze het voor het geld moet doen: haar vader is immers mede-eigenaar van het Pirelli-concern, de Italiaanse bandenfabrikant.

Carla Bruni voelt zich als een vis in het water in de modellenwereld, hoewel ze die ook goed kan relativeren, zo moge blijken uit een interview met *De Morgen* uit 2004: „Ik heb miljoenen verdiend door ommetjes op de catwalk te maken, terwijl dokters, hartchirurgen en onderzoekers een fractie daarvan uitbetaald krijgen om veel belangrijker werk te doen. Die redden mensenlevens en geven zin aan hun bestaan. Het toont aan dat er iets heel erg fout is met de waarden die in deze wereld worden gehanteerd. Iedereen wil glamour zien en blijkbaar vindt niemand het nog belangrijk om gewoon een goed mens te zijn.”



In haar hoogdagen als model is Carla Bruni een geliefkoosd slachtoffer van de paparazzi die haar - meestal niet onterecht - koppelen aan mannen als Mick Jagger, Eric Clapton, Donald Trump en Kevin Costner. Fatsoensgewijs gaan we hier voor *Romaneske* niet op in, en geven louter mee dat La Bruni een aantal jaren een (niet getrouwd) koppel vormde met Raphaël Enthoven (schoonzoon van de Franse filosoof Bernard-Henri Lévy) met wie ze een zoon, Aurélien, heeft. Zelf vertelde ze het volgende over de liefde in *De Morgen* (2004): „Het leven is belangrijker dan de liefde. Ik krijg wat van de liedjes waar liefde als het hoogste goed naar voren wordt geschoven. Liefde is een erg overschat begrip, als je het mij vraagt. Iedereen klampt er zich blindelings aan vast, laat er zijn doen en laten door bepalen. Ik streef er niet naar, dus als het me overkomt, beschouw ik het als een extraatje.”

In 1998 neemt haar leven een nieuwe wending: als mannequin krijgt Carla Bruni wegens haar leeftijd stilaan minder (top)opdrachten. Bovendien spoort Julien Clerc haar, na het lezen van een paar van haar teksten, aan om zich op de muziek te concentreren. Ze besluit te kappen met het modellenwerk en schrijft vijf liedjesteksten voor het album *Si j'étais elle* van Julien Clerc. Hoewel dit album in België minder bekendheid genoot, werden er 250.000 stuks van verkocht. Twee jaar later brengt Carla Bruni haar eigen debuutalbum *Quelqu'un m'a dit* uit, waarmee ze volledig doorbreekt, ook buiten Frankrijk. De succesfactor? Carla Bruni heeft bovenal een aardige stem, die zo sexy, hees en smachtend klinkt dat ze vergeleken wordt met de Gainsbourg-engelen uit de jaren zestig en zeventig. Haar simpele, sobere 'slaapliedjes' zijn intimistisch en folky en klinken betoverend ontwapenend. De teksten gaan zonder uitzondering over een fragiele, breekbare en voorbijge liefde. Het resultaat: 2 miljoen verkochte exemplaren en op dat moment staat voor het eerst sinds lang nog een Frans nummer in de internationale en ook Belgische hitparades.

Tussen 2002 en 2007 is het even stil rond Carla Bruni, omdat ze zich afwisselend bezig houdt met de opvoeding van haar zoontje en met het geven van concerten. Begin 2007 brengt ze de nieuwe, Engelstalige (!) plaat *No Promises* uit, waarmee ze vriend en vijand verast door van het succesrecept van *Quelqu'un m'a dit* af te wijken. Op het album zet ze teksten van bekende Engelse dichters als William Butler Yeats, Wystan Hugh Auden, Emily Dickinson, Christina Rossetti, Walter de la Mare of Dorothy Parker op muziek. Einde



2007 zijn er van het album 80.000 exemplaren verkocht, ook al omdat Carla Bruni een totaal nieuw en meer select publiek aanspreekt.

Hét nieuws van 2007 over Carla Bruni volgt echter op 17 december, wanneer *L'Express* foto's van haar publiceert, hand in hand met de Franse president Nicolas Sarkozy. Even later bevestigt het Élysée de relatie tussen beiden. Het koppel belandt meteen in het oog van een nooit geziene mediastorm, de foto's gaan de wereld rond. Vooral president Sarkozy krijgt de wind van voren, maar ook Carla Bruni wordt in bepaalde media niet altijd even fraai afgeschilderd. Desondanks huwen Carla Bruni en Nicolas Sarkozy goed twee maanden later in alle discretie op het Élysée. Einde februari kijkt



Bruni in een exclusief interview aan *L'Express* terug op deze bewogen periode: „Ik begrijp best dat mensen zich afvragen wie en wat ik ben. Zeker na alle verzonnen en soms verschrikkelijke portretten die de media haalden. Maar ik kan iedereen geruststellen: ik ben 40, normaal, ernstig, ik denk na. Ik ben een eenvoudige vrouw, ook al geniet ik enorme privileges. Ik ben eerlijk, moeder van een kleine jongen, ik schrijf liedjes en ik ben de echtgenote van hun president. Alles wat ik heb gedaan, zou ik opnieuw doen. *Je ne regrette rien*, zoals het lied gaat. Ik was dolgraag mannequin, ik ben dolgraag zangeres, dat is zo'n fantastisch beroep. Zingen is aaien, het werk van een man is een gevecht. Ik ben trots dat ik gewerkt heb, dat ik geleefd heb, en ik ben even trots dat ik met Nicolas getrouwd ben. Ik ben trots en gelukkig omdat ik de *first lady* van Frankrijk ben. En ik zal mijn uiterste best doen.”

Als slot van dit artikel geven we grif toe dat het een beetje vals was dit artikel onder te brengen in de rubriek *Chants élysées* en dat de hoofdredacteur een aanknopingspunt zocht om Carla Bruni *Romaneske* binnen te smokkelen. Het oeuvre van Carla Bruni beperkt zich (voorlopig) tot één echte Franstalige cd en de vergelijking met Brassens en andere Goldmans die eertijds deze rubriek inspireerden, gaat bijgevolg niet op. Hoewel Carla Bruni later dit jaar nog een nieuwe cd uitbrengt, zou het bovendien geen verbazing wekken mocht haar muzikale carrière als presidentsvrouw even op een laag pitje komen te staan. Desondanks blijft *Quelqu'un m'a dit* een dijk van een plaat die elke romanist verplicht moet hebben in zijn collectie. Voor op melancholische avonden met een glaasje rode wijn, weet u wel...